Zimányi András: Magamról

Semmi extra. Se versenyzői múlt, se különös tudás. Csak szerelem. Úgy hívják: Balaton. Végig fogom úszni hosszában, három nap alatt 2017-ben.Talán a legnagyobb erő, ami el fog kísérni az utamon, az a tó szeretete. Mert hát rajongás nélkül semmit nem lehet elérni. Jó, igen, lenne az a pénz, de az biztos, hogy itt nem nekem fognak fizetni.

Szóval az úgy kezdődött, hogy félig-meddig balatoni gyerekként már 6-7 évesen nagyon a szívemhez nőtt a Magyar Tenger. Vonzott az úszás vágya, édesanyám nem akármilyen módszereket vetett be, hogy tanítson és megmaradjak a víz tetején. Széken hasalva próbáltatta velem a tempózást, ő maga mutatta a gyakorlati részt, miközben az éppen szabad stégről állva figyeltem a mozdulatait. Ha kedve úgy tartotta, beúszott olyan messziségbe, hogy már-már aggódtam érte. Olyankor már csak apró kis pont volt a látómező széle felé. Félelmetesnek tartottam és nagyon irigyeltem a bátorságát.

Egy alkalommal együtt néztük meg a Balaton-átúszók siófoki célba érését, mert akkor még ide úsztak Füredről a verseny résztvevői. Na, az volt az igazi csoda… Emlékszem egy lányra, aki a tíz kilométer után fáradtságtól szédelegve, dideregve, krémmel bekent, de algától kissé bezöldült bőrével úgy tűnt, mintha nem is földi halandó lenne. Ázott kis veréb volt, de olyan hatalmasnak láttam a teljesítménye miatt, mint azelőtt talán még soha senkit!

Az első Balaton-átúszásomra nagyon sokat kellett várni, csak 2001-ben került rá sor. Mellúszásban csináltam végig, de nem volt rossz az időm, 2 óra 5 perc alatt sikerült célba érnem. Néhány évig ki nem hagytam volna ezeket a rendezvényeket, gyakorlatilag az év legszebb órái közé tartoztak az átúszások. Próbálkoztam a „gyors” megtanulásával, de nem fordítottam rá elég időt, a későbbi eredmények pedig egyre inkább elmaradtak az első teljesítés idejétől. Persze, a részt vétel volt a fontos. 2000-2004-ig futottam, sárkányrepültem, aztán, egy baleset után mint ha lehúzták volna a rolót. 2006-ban még volt egy átúszásom, de akkor már gyakorlatilag minden testmozgással leálltam. Jött a taposómalom, a mozdulatlanság napi 13-14 órában, az a része az életemnek, amit soha nem szeretném, ha megismétlődne. 2015 tavaszának végéig éltem úgy, mint egy zombi. Meg is lett az eredménye: húsz kiló felesleg, magas vérnyomás, kimerültség. Az orvosom figyelmeztetett, hogy egészségileg a tönk szélére kerültem.

Most itt vagyok. Azóta 220 km-t úsztam le, ebből most, januárban 80-at. A „gyors” még mindig nem az erősségem, de rajta vagyok, hogy elsődleges úszásformámmá váljon. Az eltelt időszakban hat órás úszásokkal készültem a mai megmérettetésre. Most 12 óra a terv. Szurkolj nekem kérlek, hogy megcsináljam!